

אבל לכל מילי — לא הקישו הכתוב.

או דילמא לא שניא.

תא שמע מברייתא שלכל דבר הקישו:

דתניא: חגיגה הבאה עם הפסח — הרי היא בפסח:

באה מן הצאן ואינה באה מן הבקר.

באה מן הזכרים ואינה באה מן הנקבות.

באה בת שנתה ואינה באה בת שתי שנים.

ואינה נאכלת אלא ליום ולילה.

ואינה נאכלת אלא צלי.

ואינה נאכלת אלא למנויו.

ומוכיחה הגמרא: מואן שמעית ליה דאית ליה האי סברא שהוקשה חגיגת ארבעה עשר לקרבן פסח — בן תימא הוא.

שמע מינה שלבן תימא לכל דבר הקישה הכתוב. ולכן כולחו מילתא בעינן שתהיה חגיגת ארבעה עשר כמו קרבן פסח.

ומסיקה הגמרא: שמע מינה.

ג. איבעיא להו: לבן תימא — האם יש בה, בחגיגת ארבעה עשר הבאה עם הפסח, איסור משום שבירת עצם כמו בפסח, או אין בה משום שבירת העצם?

וצדדי הספק הם:

האם אף על גב דכי אקשיה רחמנא לפסח לכל ענין, ביחס לשבירת עצם לא הקישה

הכתוב, היות ואמר קרא לשון של מיעוט בדין שבירת עצם בקרבן פסח, דכתיב "וכל עצם לא תשברו בו", ויש לנו לדרוש: בו — ולא בחגיגה.

או דילמא האי "בו" בא למעט ולומר — בקרבן כשר לא תשברו עצם, ולא תמנעו משבירת עצם בקרבן פסול. ורק לכך הוא דאתא המיעוט של "בו"?

תא שמע מברייתא ששינונו בה:

סכין שנמצאת בארבעה עשר בניסן, אין להסתפק בטרתתה. לפי שאם היתה אתמול טמאה מסתמא הטבילוה בעליה שאיבדוה עוד לפני הערב של שלשה עשר בניסן כדי שיעבור עליה "הערב שמש", ותהיה טהורה.

ולכן, המוצא אותה ביום ארבעה עשר — שוחט בה את קרבן הפסח מיד, בלי שיצטרך להטבילה.

אך אם מצא את הסכין ביום שלשה עשר בניסן, אין ודאות שכבר הטבילוה בעליה, שהרי עדיין יש להם שהות ביום להטבילה.

ולכן, אם רוצה לשחוט בה, הרי הוא חייב להטבילה.

והרי הוא "שונה ומטביל". דהיינו, על הצד שהטבילוה בעלים הוא שונה בטבילתה פעם נוספת.

ואם מצא קופיץ, סכין גדולה, שרוב האנשים אינם משתמשים בקופיץ לשחיטה אלא רק לחיתוך בשר ולשבירת עצמות — בין בזה ובין בזה, בין מצא אותה בשלשה עשר ובין במצא אותה בארבעה עשר — שונה ומטביל.